

Zadáno pro mladé

Umění v hladovění XIV.

Heterogenní proud myšlenek v záchvatu orgastické křeče s naprostou absencí rozumového aparátu oddávající se pouze síle citu, vnímání a jeho vzedmutím, pádům, peřejím nekonečných proudů nezadržitelných myšlenek nekoordinovaných silou mozku, ale vábených pachem a vůní prožitku.

Ve čtyřech malých postavách velkého potenciálu zrcadlila se lidská síla ve své koncentrované formě, ve své mohutnosti a nekonečné inspirační mnohosti. V lehkosti sametu prodchnutá síla hedvábného polibku milované ženy, v touze odhodlání snem zakončit své toužení, v tělesné proporci táhnoucí nás z těžké země nahoru k nebesům, k vlastním představám, k nitru duševních stavů. První porozumění přes nesrozumitelnost jazyků, záchvěvy chloupků zátylku v dešti zamrzajícího potu zkrápěného pocitem vznešenosti. Pocit křehké skořápky, za kterou odvíjí se nepoddajná síla. Vnitřní rachot vnějšího světa se mění v tikot šeptajícího srdce. Z lánů obilí létající hmyz jemně bzučící v uších, nenápadný, přesto nepřehlédnutelný. Trudomyslnost smutku, zjiřřená ranním rozbřeskem a vědomím nového dne. Takového, ve kterém se život vyvíjí, tvoří, souzní, touží, miluje a je.

Pocit nezadržitelného letu vlastním tělem, které svou hmotu zanechalo v klinkajících se sedačkách a jež hledá své místo v říši, kde tóny oslabují jasnost myšlení a ozařují neznámost vnímání. Ta se plní, bublá, přetéká pod palbou hlasu, který jako řeka plyne a zurčí, uklidňuje veškeré lidské myšlení, probouzí přírodu v nás, ale který je zároveň uragánem, vichřicí a bouří. Ta nás ale neděsí, naopak. Je lákavým neprobádaným terénem, jenž je všem znám, ale je obcházen dlouhým krokem, dokud nás sám do sebe nevtáhne.

Však hlas není to jediné, co zní v okolí. Cítíme těžký brokát v temeni, v uších, ve všech údech, když zručné prsty rozčesávají strunné vlasy dřevěné krásky. V tanečním pochodu nitra udržuje nás soustava nekonečně toužebně řvoucích kotlů, které ve vyrovnaném duetu tančí na kapkách klavírních kroků. Vše dohromady je jedním nepopsatelným zážitkem, každé samotné je nezachytitelnou vůní vzdáleného světla.

Takto vypadají mé cesty domů, do Sokolova, který byl 26. 11. 2010 ve svém Hornickém domě nakrmen štědrá porcí umění. Dovolím si tvrdit, že několik týdnů neuslyšíme tolik drásající lačné kručení po kulturním životě.

Jsem jen malým a dezorientovaným, nevidím, kam oči nedohlédnou, a nevím, co mysl nepochopí. Proto alespoň takto chci vzdát svou hlubokou úklonou všechnu čest těm, kteří zosnovali listopadové vystoupení Dana Bárty a Tria Roberta Balzara, stejně jako samotným umělcům, jež i přes malost našeho města dali svou energii všem, kteří ji byli ochotni vnímat a plnými doušky lačně polykat.

Tomáš Murár
Univerzita Karlova Praha